

BLVRD VANDAAG

gazet van kippenvel voor de dunhuidigen die ontroering niet mijden

Tuindersgeluk bij Theater Artemis

In een plantenkas groeien vier mannen in maatpak. Ze zingen in koor en klinken *himmlisch*, zacht gedempt door het kasglas. Tafereel bij een tuinder in het Westland? Nee, bij Theater Artemis.

De zang van de koormannen doet het glas beslaan. Zo zien ze amper dat een vrouw de trap op komt. Maar ze horen haar wel. Met herrie stapt ze binnen. Een echte, met hakkeschoentjes, een rood mantelpak en parelsnoer. De muziektheatervoorstelling *Echte vrouwen joggen in regenpak* van Theater Artemis en Het Houten Huis speelt zich grotendeels *buiten* de theaterzaal af. Publiek gaat staan en wringt zich in hoeken om alle belevenissen te kunnen volgen. Op de begeleidende tekst staan de credits, ook van degenen die 'Wat geroezemoes op de achtergrond' spelen. Dat zijn Sylvia Schrauwen, Ruben 't Hof en Josje de Loos. De kinderen die buiten geluid maken? Dat zijn Pim, Tibbe, Magijn, Joris, Flore en Roos. En de gids op het bootje van de Binnendieze is Frits van Bavel. De hele wereld speelt mee.

Steekwagentje

Het koor zingt onophoudelijk Schubert. Echt zin in de mannen heeft de dame niet. Met veel kabaal haalt ze een groencontainer en een steekwagentje ergens van buiten het theater naar binnen. Ze plukt en rukt de koorzangers een voor een uit hun vaste grond, sleept ze de kas uit. De mannen lijken onaangedaan, blijven stijf als een plank, en zingen onverschrokken door: "Wie schön bist du, freundliche Stille, himmlische Ruh!" Met een steekwagentje manoeuvreert ze de koorknappen kundig naar een nieuwe plek, waar ze opnieuw kunnen aarden. Buiten joelen mensen. Kinderen maken geluid. Jetse Batelaan, artistiek leider

van Theater Artemis, maakte deze voorstelling in 2001 met Elien van den Hoek, nu artistiek leider van Het Houten Huis. Indertijd wilde zij iets met de erotische gedichten van Carlos Dummond de Andrade doen, een Braziliaanse poëet. Maar in de samenwerking met Batelaan – een koning in het ontregelen – pakte dat toch heel anders uit. Dit jaar hernemen Het Houten Huis en Artemis deze eerste succesregie van Batelaan. Niet zijn laatste, want hij regisseert tegen de klippen op. Zijn nieuwste productie, *Verhaal van het Verhaal*, gaat op 15 september bij Theaters Tilburg in première. Terug naar de tuinderstaferelen. De dame in het rood schuift de steekwagen onder de herenschoenen, zet haar hoofd tegen de rug, en kantelt een van de zangers naar achter. De container staat stabiel, zo kan hij niet weggrollen terwijl zij zich van de gewassen verlost. Groenafval moet aan de straat, zo weten wij. En die is twee trappen naar beneden. Wat volgt is een harde klap, een boze omstander en alle figuranten die ondertussen buiten nietsvermoedend meespeelden, terwijl wij op de klapstoeltjes zaten. Want iedereen is medespeler, in deze waanzinnig grote productie buiten het theater. Het barmeisje achter de Pleinbar, de bovenbuurman met zijn voeten van lood, pup Josje in de tuin van het Josephkwartier, het kind in de zandbak, beiaard Joost van de Sint-Jan. Sssssht: vooral niet applaudisseren, want dan is het afgelopen. [TT]

t/m zo 12 aug | *Echte vrouwen joggen in regenpak* | Theater Artemis | Josephkwartier Artemis Studio | verschillende tijden

KARIN JONKERS

KARIN JONKERS

DE BOULEVARD-RAPPER

We zijn over de helft en het einde van deze festivaleditie is in zicht. In voetbalstadions rolt de bal alweer en Bossche kermisgasten maken zich op voor hún feestje op de Parade. Nog een paar prachtige dagen, nog een paar mooie voorstellingen, dan verdampst de Boulevard om pas

volgend jaar weer uit het stof te herrijzen. Daarom is het nu de tijd om te bedenken wat er volgend jaar *nog* beter kan. Ik heb wel een idee. Het is tijd voor een *raper in residence*, een RiR, zoals er ook schrijvers in residence zijn. Deze rappe raper rapt zijn rap nog rapper. Iedere dag zwerft de RiR over de terreinen van de Boulevard, door de tenten en de zalen. Hij kijkt in pannen en

besnuffelt wc's, loopt mee met de krantenuitdelers. Hij rapt met wie maar wil, tegen wie het maar wil horen. Dan stapt hij een kleine tent binnen. Op het podium staan twee jonge mensen. Om beurten dragen zij uit het hoofd een gedicht voor – snel, *snappy*, snijdend, sarcastisch. Het publiek juicht en roept, en wijst de linkse aan als winnaar. Want dat is mijn tweede idee:

Poetryslam op Theaterfestival Boulevard. De jongste loot aan de literatuur, de herrezen oudste vorm van literatuur, mateloos populair, mateloos interessant. De RiR ziet dat het goed is. En 's avonds, wanneer de laatste gasten nog op de terrassen zitten, dan beklimt de RiR de molen en laat zijn rap uit de hemel neerdalen op het luisterende publiek. Dat jaar doet hij mee aan de poetryslam. [JT]

Zwoegzweet, vacuüm verpakt

De afgesloten plastic bubbel ligt vol pruiken.
Blonde, bruine, met een vlecht of strik. Ergens ligt een masker
met een groteske glimlach. Een paardenzadel of twee.
Flessen water, halfvol of halfleeg – in case of thirst.

IN CASE heet de doorlopende voorstelling die United Cowboys op het festivalplein in Block Box 3 speelt – de zwarte. Het internationale dans- en performancegezelschap uit Eindhoven bestaat al vijfentwintig jaar uit grensverleggers. Bij grotere montagevoorstellingen maken ze stevast ook gebruik van film en levende muziek. In en door de ruimte zwoegt een vrouw, naakt en zweetend. Druppels op de vloer, adem die op het plastic boven haar hoofd condenseert. Ze tolt, ze rolt, ze molt een pruik. Zet 'm op en werpt hem af. Het plastic zakt in, er lijkt een kloof te ontstaan tussen hier

en daar. Maar zij limbo-danst er onderdoor: zij kent geen grens.

Contact

Dan staat ze stil. Haar lichaam trilt, ze rilt. Haar pupillen klein, haar mond wagenwijd. Ze wacht. Wacht tot de beat van de muziek het ritme van haar hart overneemt. Ze wacht. Langzaam komt ze in beweging. Een voet draait, een buik spant aan. Met een koprol belandt haar rug tegen de plastic wand, het zacht van haar billen geplet als tegen een raam. Ze toont zichzelf. Het plukje haar tussen haar benen, de moedervlek boven haar tepel. Dan rolt ze terug, staat op.

Even een moment van contact. Haar hand op het plastic, een bezoeker legt zijn hand aan de buitenzijde op de hare. Ze kijken elkaar aan. Zij steekt haar tong uit, hij doet zijn best niet weg te kijken. Ze zet een masker op en trekt een jas aan, zakt dan als een pudding ineen. Bij de uitgang krijg je een stempel op je hand. Zodat je steeds even terug kan komen, om te kijken hoe het met haar gaat. [SvG]

IN CASE | United Cowboys | t/m zo 12 aug | doorlopend tussen 13:00u en 23:30u | Festivalplein | van 13:00 tot 14:00u | gratis

JEAN PHILIPSE

Hoe voelt het om een geit te zijn?

De Londense designer Thomas Twaites leefde in de Alpen als een geit tussen geiten, met protheses aan zijn poten en een helm voor kopduels. Geiten zijn aantrekkelijk voor mensen, maar waarom? Regisseur Espen Hjort laat performer Mees Borgman het antwoord zoeken in *Goat Song*.

JEAN PHILIPSE

Bruine en grijze doeken zijn op het podium zodanig geschikt dat ze een plateau van grijze kiezel lijken. Glinsterende groene vormen zijn rotsen. Lange stroken doorzichtig plastic hangen omlaag van het plafond, dat is de waterval. Op een van de rotsen zit een jonge vrouw. Ze begint te lopen, achter de waterval langs om dan weer neer te strijken. Een lage spot werpt haar bewegende silhouet op de muur aan de overkant. Af en

toe lacht ze naar het publiek. De muziek klinkt als een kloppende hamer. De vrouw begint aan haar vel te trekken, stroopt het vel van haar nek, haar buik. Ze beweegt alsof ze zich openscheurt, alsof ze het mensenvel vanaf haar schouders rijt en wegwerpt. Ze trekt haar nieuwe huid aan, een trui, en gaat verder op handen en knieën. De transformatie is gelukt.

Rondjes

Maar hoe het nu is om een geit te zijn, wordt niet duidelijk. De jonge vrouw rent wat rond

op handen en knieën, rukt de waterval van het plafond, gaat op twee benen staan en sjort textiel en groene rotsen naar de randen van de bühne. Dan rent ze rondjes, op twee benen, soms in een achtvorm. Ze trekt gekke bekken naar het publiek. Ze kijkt aan weerszijden van de tribune twee mannen strak aan, en komt telkens bij hen terug. Pas laat in de voorstelling verschijnt de geit opnieuw. Het wordt pikkedonker. De jonge vrouw knielt voor een gedimde, roodachtige spot. Ze beweegt haar armen, haar rug alsof ze

een opstijgende vogel is, en langzaam gaat de trui weer uit. In hetzelfde gedempte licht staat ze op en maakt bewegingen – te lang weliswaar, maar dit is in elk geval een spannend gedeelte. Dan is de voorstelling afgelopen. Hoe het voelt om een geit te zijn? Geen idee. Misschien dat Thomas Twaites erover kan vertellen. [JT]

Espen Hjort | Mees Borgman | Goat Song | performance | vr 10 aug 20.30 uur en za 11 aug 14.30 en 20.30 uur | 60 min | Josephkwartier | Pand 18 Zaal

[1]

Een vrouw met hennakleurig haar staat achter een vrouw-met-pony. Ze kennen elkaar niet. Beiden kijken naar dansende donkere mannen op het plein. Vrouw met henna haar, schrikkerig: "Je zal er maar een tegenkomen in een donker steegje..." De vrouw met de pony kijkt naar de hennaharige vrouw, dan naar de donkere mannenlijven. Dromerig: "Nou..."

[2]

In de Pleinzaal van Theater aan de Parade kunnen artiesten en crew eten, drinken en even op adem komen. Barmedewerkster 1, kluivend aan een kip: "Dus Anouk weet echt niet hoe ze thuis is gekomen?" Barmedewerkster 2: "Nee joh. Die kon zelfs geen Google Maps meer lezen."

[3]

Bij de dansperformance van United Cowboys – in de zwarte Block Box op het plein – zie je amper influencers voor Les Garçons The Kooples of andere kekke modemerken. Begrijpelijk. Kleren gaan hier vooral uit. Vrouw kordaat tegen man: "Hé kom, we gaan" Man, vriendelijk geïrriteerd: "Nou, ik heb nog niet alles gezien." Zij, verontrust: "Ja maar, wat valt er nou nog aan te zien?" Hij, wazig: "Ik weet niet. Het is zo onvoorspelbaar. Je ziet toch telkens weer andere dingen."

[4]

Hij: "Ik vond het vroeger gezelliger." Zij: "Ik jou ook."

[TT] [EA]

What you see is what you guess

De gezellige vlinder *Heliconius numata* kan zeven soorten giftige vlinders nabootsen, waardoor hij zelden wordt opgegeten. Hij leeft enkel in het Amazonegebied, maar illustreert een wereldwijde les: what you see is what you guess. Dat geldt ook voor mensen, weten de Dagkrantredacteuren. Ze stappen op willekeurige festivalbezoekers af en horen verhalen die botsen met hun eerste indruk van de betrokkene.

Frank [66]

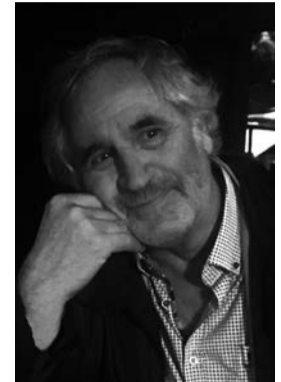
Hij had naar eigen zeggen een impopulair beroep. Hij plaatste voor de Nederlandse Spoorwegen automaten voor de OV-chipkaart. Als ik naar zijn tijdloze passie had moeten raden, was ik ongetwijfeld bij OV-automaten uitgekomen. Maar het ligt volslagen anders: na zijn pensioen is hij molenaar geworden. Nu werkt hij voor Brabants Erfgoed, als gids voor het molenwezen. Ook is hij ambassadeur van de Heerlijkheid Heeswijk-Dinther. De Kilsdonkse Molen in Heeswijk is zijn oogappeltje. Die is uniek, want het is de enige in Europa die het met wind en water doet. Toen hij hoorde dat ik uit Uden kom, begon hij enthousiast over de Molen van Jetten, een van de weinige vrouwenmolens. Nu kende ik alleen Vic Jetten als molenaar, een legendarische midvoor van UDI'19. Maar Frans wist dat deze molen, lang geleden, aan een meisje geschonken was en dat Linda van Kessel er nu de scepter over zwaait. Wat blijkt: het woord molen was altijd al vrouwelijk, of ze het nu met water of wind doen. [JP]

Joke [62]

Joke woont in Rosmalen, is blind, en fervent Vierdaagsewandelaar. Maar wat mensen echt niet bij haar vermoeden als ze haar voor het eerst zien, is dat ze zo enorm van vliegen houdt. "Mijn eerste vliegervaring was met een Microlight, ik voelde me net een heks op een bezemsteel. Daarna kwam het parachutespringen uit een vliegtuig. Toen de Deltawing, van een berg af. Het mooist aan vliegen vind ik de ervaring. Eerst voel je warm en koud, dan ruik je de aarde en vervolgens hoor je de geluiden, daarna komt de grond." Eerste indrukken zijn anders voor een blinde, zegt ze. "Voor mij is dat stemgeluid, de manier van een hand geven en het verhaal dat iemand vertelt. Hoe iemand eruit ziet, vind ik niet belangrijk." [TT]

Frans [69]

Hij is bouwkundige, woont in Nieuwegein. Maar hij groeide op in een katholiek gezin te Uden, met twaalf broertjes en zusjes. Door zijn vele reizen kreeg hij binnen de familie al snel het stempel 'wereldreiziger.' Het begon met een reis van een paar maanden naar Israël: "Een interessant land vanwege de ligging en politieke omstandigheden. Een land vol tegenstellingen, zoals de sneeuw in het noorden van het Golan-gebergte en de tropische vissen in het zuiden bij Eilat. Later bracht mijn reislust me in het Afrikaanse Kameroen, voor drie jaar ontwikkelingswerk. Ik heb altijd een interesse gehouden voor andere landschappen en andere culturen." Waar een volgende reis heen zou kunnen gaan? "Graag keer ik nog eens terug naar Kameroen, als het daar wat rustiger is. En anders trekt een rondreis door Amerika me, voornamelijk het zuiden en meer specifiek het rijk van de Inca's. [SvG]

Fotograaf John van Hamond vond het leuk om het festivalplein af te gaan voor zijn bijdrage aan de rubriek *Het Misleide Oog*. In de stromende regen fietste hij vol verwachting naar de Zuiderplas. Niets, helemaal niets. Ja een fiets. Een vlag en een meisje met paraplu en zeven lege stoelen. Het meisje zei niets, de fiets bleef staan en de stoelen leeg. Om half drie die middag zou *Dreef* moeten beginnen, maar John was al doornat en hij had ook al geen kaartje. Alleen een camera. In de stoelen zag hij plasjes water, een beeld was geboren. John van Hamond is een sociaal betrokken fotograaf. Zijn documentaire fotoserie over de Graafsewijk – of preciezer: De Bartjes – in Den Bosch was raak. De Volkskrant was er trots op en als freelancer wordt hij veevuldig door landelijke dagbladen gevraagd. Zo heeft de NRC een serie van hem aangekocht over de binnenvaart. Die kan maar moeilijk personeel krijgen, omdat het zwaar werk is en het ritme van twee weken op, twee weken af volgt. Hij voer een paar dagen mee en laat zien dat werk in de binnenvaart geen vak is, maar een manier van leven. Een opdracht voor een buitenlandse reportage zou hij met veel plezier aannemen, maar hij vindt dat er genoeg verhalen dichtbij te vertellen zijn. John heeft al eens zes jaar in het buitenland gewoond, dus hij weet waarover hij spreekt. Zijn blik op de wereld, op Nederland, is altijd sociaal. Je zult geen kleurige bloembollenvelden of romantische molens van hem zien. Wat wél, is op zijn website johnvanhamond.com te zien. [JP]

Het misleide oog

BUCKET LIST 2018

Wat mag je vóór je laatste snik niet missen? Elke dag stelt de Dagkrant-redactie een verse Bucket List samen. Onze horizon: maximaal drie festivaldagen. Deze keuze van de redactie komt onafhankelijk tot stand, is niet in marketing gedrenkt en algoritmevrij.

KARIN JONKERS

Valavond - HET HOUTEN HUIS | DE NOORDERLINGEN
Ieder mens heeft recht op slaap. Maar wat als je jezelf eerst moet bewijzen, voordat je toestemming krijgt om weg te zakken tussen de zachte lakens? In Valavond wordt er voor de slaap gevochten en gesmeekt, gekronkeld en gezongen. In een zee van zand is het moeilijk zoeken naar Klaas Vaak. Het is slapen, of beslapen worden.
t/m za 11 aug | 21.00 uur | Zandverstuiving Rosmalen | Pendelbus [gratis] vanaf festivalterrein

Nachtessies - DIVERSE ARTIESTEN

De perfecte afsluiting van een zwoele zomeravond. In de binnentuin van het Josephkwartier laten theatermakers, muzikanten, technici en medewerkers van Boulevard 2018 zich horen. Solo of een heel orkest, verstillend of bombastisch. Een kwartier lang betoveren zij de vallende nacht terwijl jij je laatste biertje drinkt.
t/m za 11 aug | 23.00 uur | Josephkwartier

alle vooroordelen en clichés over gender op een berg en maken er een vreugdevuur van. Feest!
za 11 aug | 17.00 uur | zo 12 aug | 16.00 uur | Verkadefabriek

KARIN JONKERS

MICHAELA DI SAVINO

Pink Is For Girls, Blue For Boys [6+] - TABEA MARTIN
Een feest wordt het! Met auto's voor de jongens en barbies voor de meisjes. Met taart en met ruzies tot je huilt van geluk. Met roze en met blauwe tranen. Dansen tot je erbij neervalt en opstaat als een ander. De vier dansers kieperen

Bloos - MARTE BONESCHANSKER
Over versieren en versierd worden. Over de eerste kus of de laatste keer met de man van je dromen in één bed liggen. In deze audioperformance worden er intieme verhalen van vrouwen beluisterd, terwijl de bijzondere installatie van bedjes uitnodigt tot volledige concentratie. BLOOS is zintuiglijk, sensueel en vooral erg bijzonder. [SvG]
t/m zo 12 aug | tussen 14.00 en 23.30 uur | festivalplein

Alle voorstellingen vind je online op www.festivalboulevard.nl

Met Elkaar Bosschenaar

Wat is de verbindende rol van de podiumkunsten in de samenleving? Hoe bieden theater- en dansmakers nieuwe inzichten in maatschappelijke problemen? Netwerkorganisatie Met Elkaar Bosschenaar zoekt antwoorden op Boulevard.

Met Elkaar Bosschenaar verbindt zo'n veertig organisaties die zich inzetten voor de leefbaarheid van de 153.620 inwoners van Den Bosch. Tot het netwerk behoren zorg-, onderwijs en welzijnsinstellingen, politie, sport- en culturele partners. Enkele malen per jaar zijn ze bij één van de partners te gast. Nu bij Boulevard. Festivaldirecteur Viktorien van Hulst vertelt hoe theater de samenleving versterkt. "Van kunst word je een empathisch mens." Kunst laat je nadenken en brengt je in verbinding met anderen. Boulevard streeft dit op drie manieren na: gebruikmaken van diverse locaties in de stad; projecten selecteren waarin samenwerking tussen maker en publiek centraal staat; voorstellingen toegankelijk maken voor mensen met een gesloten beurs of beperking. Zo creëert Boulevard inclusiviteit en zoekt het festival de mogelijkheden binnen de begrenzings. Burgemeester Jack Mikkers nodigt de aanwezigen uit om na een voorstelling vooral het gesprek met elkaar aan te gaan en perspectieven uit te wisselen. "Verwonder jezelf en verwonder de ander."

Wijksafari's
Verwonderen doet vervolgens *De Lekkere Man* (dagelijks te zien en te proeven in een tentje op de Parade), met bitterballen in de smaken bok of haan. Samen met "boeren die evenveel van mannen als van vrouwen houden" bereidt *De Lekkere Man* het vlees van mannetjesdieren tot de heerlijkste gerechten. Tot slot het woord aan Nazmiye Oral, gespreksleider van het *Gesprek van de Dag* in het Josephkwartier. Ze vertelt over haar samenwerking met theatermaker Adelheid Roosen,

met wie zij - onder de vlag van hun gezelschap Zina - diverse *Wijksafari's* ondernam: voorstellingen in, over en met verschillende wijken in Nederland. Vanuit het Turks deelt Nazmiye de term 'toe-ikken'. Niet te verwarren met het opdringen van je eigen ego: 'toe-ikken' gaat juist over 'het aangaan van elkaar'. "Je hebt een verantwoordelijkheid. Voor je straat, je stad", stelt Nazmiye. Na een Arabisch buffet zien de Bosschenaren de voorstelling *Common Ground* van Benjamin Vandewalle. Met elkaar. [SvG]

JEAN PHILIPSE

Foto: Larry Pink Fashion, Detour 1-4 (Philippon)

25 mei
Jakop Ahlbom - Le Bal

THEATERAANDEPARADE.NL

KAARTVERKOOP

Aan de kassa

Aan de kassa in Theater aan de Parade. Betaling à contant, pinpas, Mastercard en Visacard en de landelijke podiumkaart. Tijdens het festival zijn er drie extra verkooppunten voor de Boulevardkaarten: de kassa op het centrale festivalplein, in het Josephkwartier en in de Verkadefabriek.

Telefonisch

Kaarten kun je ook bestellen via 0900 33 72 72 3 [lokaal tarief]. Alleen vanuit België: +31 (0)73 680 98 01. Betaling uitsluitend met Mastercard/Visa.

Online

Op www.festivalboulevard.nl kun je kaarten online bestellen en betalen. Ze worden digitaal toegestuurd, waarna je ze zelf kunt printen. Attentie: vanuit het buitenland is betaling met IDEAL niet mogelijk. Kaarten kunnen tot zeven dagen vóór de speeldag van de voorstelling thuisgestuurd worden. Verzendkosten per zending: € 2,50. Daarna zijn de kaarten af te halen bij de kassa in Theater aan de Parade.

Openingstijden

Tijdens het festival zijn de kassa's geopend van 13.00-22.00u en telefonisch bereikbaar van 13.00-20.00u. Telefoonnummer: 073 - 680 98 01. Indien een voorstelling op locatie niet is uitverkocht, zijn er vanaf een half uur voor aanvang ter plekke nog kaarten te koop. Informeer hiernaar bij Tickets & Info.

INFO

Algemeen: 073 - 6 124 505
Kaartverkoop: 073- 680 98 01

Openingstijden festivalplein

Van 13.00 tot 00.45u. Aanvang programmering vanaf 15.00u m.u.v. Block Box [vanaf 13.00u]. Zondag 12 augustus sluit het festivalplein om 23.30u.

Pendelbussen

Theaterfestival Boulevard vindt in en om de stad plaats. Vanaf het centrale festivalplein [de Parade] rijden gratis Boulevard-pendelbussen naar de locaties die niet op loopafstand liggen. Het opstappunt ligt aan de zuidzijde van het festivalplein - tussen Theater aan de Parade en de Peperstraat. Vanaf daar vertrekken de bussen uiterlijk een half uur vóór aanvang van de voorstelling. Aangezien het een pendeldienst is, kunnen exacte vertrektijden niet worden weergegeven.

Tickets & Info

Zowel op het centrale festivalplein als in het Josephkwartier vind je een Tickets & Info-balie. Onze medewerkers bieden info over honderd-en-een zaken: voorstellingen, toegankelijkheid, de naam van die ene actrice/acteur die naar je lachte of een dagoverzicht van het gratis aanbod.

COLOFON

Redactie

Eric Alink [hoofdredacteur], Teddy Tops, Jeroen Thijssen, Bart Smout, Sara van Gennip

Grafische vormgeving/fotografie

Karin Jonkers, Mariëlle van der Wardt [Yell & Yonkers], Jean Philipse

Productie

Graphiset, Uden

TIPS, REACTIES, VERHALEN:
dagkrantboulevard@gmail.com

Deel je ervaringen en meningen op:
Twitter @tfboulevard
Facebook /festivalboulevard
Instagram /festival_boulevard
Snapchat gebruik de Boulevard Geofilter
Hashtags #tfboulevard en #blvrd2018